

Sygnatura akt VI Ka 1293/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 lutego 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Peteja-Żak

SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Marzena Mocek

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 r.

przy udziale Mariusza Dulby

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **K. K. córki T. i D.,**

ur. (...) w K.

oskarżonej art. 291§1 kk i art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 291§1 kk, art. 271§3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 kwietnia 2016 r. sygnatura akt IX K 1047/12

na podstawie art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 632 pkt 2 k.p.k.

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 w części odnoszącej się do przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. opisanego w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku orzeczenie o karze i ustalając, że czyn opisany w punkcie V części wstępnej wyroku stanowi wykroczenie z art. 122 § 1 k.w., na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie przeciwko oskarżonej K. K. o ten czyn z uwagi na przedawnienie orzekania, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) czyny przypisane oskarżonej w punkcie 1 kwalifikuje jako przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonej jedną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

b) za przypisane oskarżonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. opisane w punktach II i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku, popełnione w ramach ciągu przestępstw, na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonej jedną karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

c) z opisu czynów przypisanych oskarżonej w punkcie 3 eliminuje ustalenie, że wystawiając poświadczające nieprawdę dokumenty oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyny te kwalifikuje jako przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i za to na mocy art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonej jedną karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

d) uchyla orzeczenie o karze łącznej z punktu 4 i na mocy art. 91 § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone powyżej kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierza oskarżonej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

e) ustala, że rozstrzygnięcie z punktu 5 odnosi się do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej powyżej, a okres próby skraca do lat 2 (dwóch);

f) ustala, że podstawą rozstrzygnięć pozostają przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwudziestu) złotych oraz obciąża ją opłatą za obie instancje w kwocie 380 (trzystu osiemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1293/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 lutego 2017 roku

w części uchylającej zaskarżony wyrok i umarzającej postępowanie karne o zarzucony oskarżonej czyn opisany w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku

Oskarżonej K. K. prokurator zarzucił popełnienie kilkunastu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 291 § 1 k.k., a nadto z art. 271 § 3 k.k.. Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2016 roku (sygn. akt IX K 1047/12) Sąd Rejonowy w Gliwicach rozstrzygnął w przedmiocie zarzuconych oskarżonej czynów, w tym w punkcie 2 uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach II, V i VI części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, iż oskarżona działała w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, czym wyczerpała znamiona ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za te czyny wymierzył oskarżonej stosowną karę. W punkcie V części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego opisany został zarzucony oskarżonej czyn z art. 291 § 1 k.k. polegający na tym, że oskarżona w dniu 14.06.2006r. w G., będąc zatrudniona w punkcie skupu złomu (...) i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabyła od D. K. złom miedziany w ilości 29 kg i wartości 493 zł uzyskany za pomocą czynu zabronionego, działając na szkodę (...) SA.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej kwestionując przypisanie jej winy za zarzucone przestępstwa oraz wnosząc o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzuconych jej przestępstw, a ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył, co następuje:

Wywiedziona przez obrońcę apelacja skutkować musiała, niezależnie od podniesionych w jej treści zarzutów, uchyleniem zaskarżonego wyroku w części jego punktu drugiego odnoszącej się do uznania winy oskarżonej co do czynu z art. 291 § 1 k.k. opisanego w punkcie V części wstępnej zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania w tym zakresie. W odniesieniu bowiem do jednego z trzech przestępstw z art. 291 § 1 k.k. przypisanych oskarżonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku doszło do przedawnienia karalności.

W pierwszej jednak kolejności zbadał sąd odwoławczy, rozpoznając apelację zawierającą wniosek o uniewinnienie oskarżonej i kwestionującą jej winę w zakresie zarzuconych jej przestępstw, czy nie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do uniewinnienia oskarżonej. Umorzenie postępowania z uwagi na jego przedawnienie może nastąpić bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy w czasie stwierdzenia przedawnienia karalności zgromadzony materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uniewinnienia oskarżonego. Gdyby dowody takie prowadziły do wniosku o braku winy oskarżonej, dojść powinno wówczas do jej uniewinnienia. Gdy natomiast po stwierdzeniu przedawnienia karalności zgromadzone dowody nie dają podstaw do uniewinnienia, sąd wówczas bez prowadzenia dalszego postępowania umarza je. Zgodnie z akceptowanym powszechnie w orzecznictwie sądów poglądem, do umorzenia postępowania dojść musi, gdy nie ma podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu (tak między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 roku, IV KKN 264/99, Lex 54407, podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2002 roku, V KKN 484/00 Lex 53336).

W realiach niniejszej sprawy brak było warunków do wydania wyroku uniewinniającego oskarżoną od zarzuconego jej czynu opisanego w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku. Nie pozwalały na to zgromadzone w sprawie dowody w postaci zeznań świadków D. K., A. M., M. K. oraz S. Ć., protokołów eksperymentu procesowego, jak również załączona do akt sprawy dokumentacja potwierdzająca systematyczne skupowanie przez oskarżoną dużych ilości miedzi pochodzącej z przestępstwa, a także opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Analiza tych dowodów wsparta ich oceną w aspekcie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego nakazywała w pełni podzielić stanowisko sądu pierwszej instancji w kwestii ustaleń faktycznych odnoszących się do zarzuconego oskarżonej czynu opisanego w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku. Prawidłowa pozostawała także ocena zgromadzonych dowodów przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji w tym względzie.

O ile jednak zarzucony oskarżonej czyn opisany w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku w czasie orzekania przez sąd pierwszej instancji stanowił ciągle jeszcze przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. i tak też prawidłowo określony został w zaskarżonym wyroku, o tyle w czasie wyrokowania przez sąd odwoławczy czyn ten zakwalifikowany zostać musiał jako wykroczenie z art. 122 § 1 k.w.. W punkcie V zaskarżonego wyroku opisany został zarzucony oskarżonej czyn stanowiący paserstwo mienia o wartości 493 złote. Zgodnie z art. 122 § 1 k.w. kto nabywa mienie, wiedząc o tym, że pochodzi ono z kradzieży lub z przywłaszczenia, lub pomaga do jego zbycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mienie to przyjmuje lub pomaga do jego ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Wedle zatem przepisu art. 122 § 1 k.w. regulującym wykroczenie paserstwa umyślnym wykroczeniem pozostaje czyn o znamionach paserstwa, którego przedmiotem pozostaje mienie o wartości nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z ogólną regułą określoną w art. 4 § 1 k.k., a na gruncie prawa wykroczeń w art. 2 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia czynu, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zasada ta znajduje również zastosowanie do określenia wysokości minimalnego wynagrodzenia, a co za tym idzie rozstrzygnięcia, czy konkretny czyn stanowi wykroczenie, czy też przestępstwo. Wedle § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017r. z dnia 9 września 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. Poz. 1456) minimalne wynagrodzenie w 2017 roku wynosi 2000 złotych. Stosując zatem tę regulację jako korzystniejszą dla oskarżonej, a obowiązującą w czasie wyrokowania przez sąd odwoławczy, zarzucony oskarżonej czyn opisany w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku zakwalifikować należało jako wykroczenie z art. 122 § 1 k.w.. Wartość mienia, którego dotyczył ten czyn to kwota 493 złote. Nie przekraczała ona zatem 1/4 minimalnego wynagrodzenia, które w czasie orzekania przez sąd odwoławczy wynosiło 2000 złotych.

Wywiedziona przez obrońcę apelacja skutkować musiała zatem niezależnie od podniesionych w jej treści zarzutów, uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania w zakresie zarzuconego oskarżonej czynu z art. 291 § 1 k.k. opisanego w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku. Czyn ten, począwszy od dnia 1 stycznia 2017 roku z którym to dniem doszło do zmiany wysokości minimalnego miesięcznego wynagrodzenia, stanowi bowiem wykroczenie. Opisany w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku, a przypisany oskarżonej w punkcie 2 tego wyroku czyn stanowiący wykroczenie z art. 122 § 1 k.w. miał zostać popełniony w dniu 14 czerwca 2006 roku. Zgodnie

natomiast z obowiązującym w tym zakresie przepisem art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, przy czym jeżeli w okresie owego roku wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Niezależnie od tego, że postępowanie o czyn z art. 291 § 1 k.k. wszczęte zostało dopiero w dniu 6 sierpnia 2007 roku, zatem po upływie roku od daty wykroczenia zarzuczonego oskarżonej, bez wątplenia doszło do przedawnienia karalności tego czynu.

Mając zatem na uwadze treść art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 414 § 1 zdanie pierwsze k.p.k., wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 2 w części odnoszącej się do przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. opisanego w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku i po ustaleniu, że czyn opisany w punkcie V części wstępnej wyroku stanowi wykroczenie z art. 122 § 1 k.w., na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzenie postępowania przeciwko oskarżonej K. K. o ten czyn z uwagi na przedawnienie orzekania, zaś z mocy art. 632 kpk kosztami sądowymi w tym zakresie obciążenie Skarbu Państwa. Umorzenie postępowania o jeden z zarzuczonych oskarżonej czynów przełożyło się nadto na zmianę zaskarżonego wyroku na jej korzyść w zakresie orzeczenia o karach wymierzonych oskarżonej.